

EGY KIS KITÉRŐ KÖLTŐVERSENY UTÁN

*Tűz és víz-egyetemesség
Sokszorozza eget-földet
Az égszínké-k-haragoszöld
Mítoszfényű tiszta tóban
Balaton ezer csodája
Füröd millió gyertyája
Költőtársak, nagy elődök
Szobrainak lenyűgöző kavalkádja
Semiramis függőkertje
Démoni és déliesen dúsnövényű ősi dombok
Versfakasztó szép leányok
Bölcselkedő jó barátok*

II.

*Reggelre elrobog
Mellettiünk mögöttünk
Almádi körkertje
Kenese bálványa
Fekete vaskígyónk
Lombalagutak közt
Elhagyja a Szent Kört
Pannon koronáért
Kárpótol fehérvár
Koronázó város
Királyok lakhelye
Fiam főiskolás
Éveinek helye.
A pályaudvaron
Így szólt a lármafa:
Kedves utasaink*

*A vasúti sínek
Javítása miatt
Tapolca-Tihanyból
Balatonfüredről
Érkezett pesti gyors
Egy kis kitérővel
Elterelő úton
Jut el a Délibe
Börgönd, Seregélyes
Pusztaszabolcs után
Ercsiben, majd Érden
Landol, kanyarogva
Fut be Kelenföldre
A Velencei tó
És Gárdony kimarad
A tervezett útból
A kellemetlenség
Miatt minden kedves
Utastól elnézést
Kér a magyar vasút*

III.

*Kőből, vasbetonból
Tákolt félig földre
Roskadt épületek
Jelzik hogy egy másik
Világba érkeztünk
Nappalból az éjbe
Mennyből a Pokolba
Tértünk, végleg kihunyt
Magyarhon látványos
Kirakati fénye
Délnyugat csillaga
Pannónok ór lángja
Szürkévé halványult
Elárvult, kiégett
Tőzegbarna tarlók*

*Az egykor virágzó
 Földekből kénköves
 Pokolszag és piszok
 Szünesztéziája
 Rozsant házak sora
 Szuvas farakások
 Kiperzselt szántókon
 Kifüstölt, lakatlan
 Tanyák és félig már
 Néptelen falvagnak végén
 Végállomás – fut át rajtam sandán
 Vajon ez a halál
 Földje lenne csupán?
 Vagy maga a HALÁL?
 És a délceg mozdony
 Névtelen szárazföld
 Kikötőjébe fut
 Vánszorogva megáll,
 Talán soha többé
 Nem mozdul el innen
 A Másik Magyarhon
 Torzképét hordozó
 Romos és anonim
 vasútállomásról*

*IV.
 Aztán bóbiskoló
 Álmom cellájából
 Kihasít a vonat
 Bebem dübörgése
 Csak lidércnyomás volt ?
 Nincs is a világon
 Olyan végállomás
 Ahonnan nincs kiút
 Nincsen továbblépés
 És nincsen maradás
 Talán csak álom volt*

*e nevek
Börgönd, Seregélyes
Pusztaszabolcs Batta
Nincsenek tán sehól
De már mindhiába
Nyugtatom magamat
Azzal, hogy e tarlók
Falvak és romtanyák
Sehol sem léteznek
Meghalt a hazugság
De jó hogy nem ott kell
Élnünk - szólt egy utas
A kurva életért
Késtiünk ilyen sokat?
Dühödten kérdezem:
Ők nem számítanak?
Hiszen ők mi vagyunk
Bizony méltóságuk
A mi méltóságunk
Amely porhamuba
Fulladt perzselt szántók
Tanyák, farakások
Között mindörökké.*